

— Да можехъ, щѣхъ да го почакамъ, докато се върне. А не мога, че хората, дето съмъ дошла съ тѣхъ, бързатъ. Ти, како Кждро, му кажи. Кажи му, както ти казахъ: милѣя го Милена, Господъ вижда, ама какво да правя? Не отъ добро и азъ съмъ рекла да ида подъ второ вѣнчило. Намѣри се тозъ човѣкъ, добъръ билъ, казватъ, едно дете ималъ само. Не мога сама. Да има мжжъ вкжщи, да запази имота за децата. За тѣхъ го правя. Пъкъ и мене, вдовица, да не ме одумватъ хората. Милѣя го Милена, ама какво да правя? Моля му се на тейко да ми даде прошка, тѣй му кажи.

Не до портата, а чакъ до каруцата изпрати Кждра етърва си и стоя тамъ, докато тя се качи и замина презъ границата.

Вълкадинъ се прибра вкжщи като се стъмни. Когато Кждра му разправи, защо бѣше дохождала Милена, какво е казала, той я изслуша, но не рече нищо. Нахрани се, прибра се и, както винаги, легна си рано. Но не мина часъ-два, той се събуди и отвори очи, като да не бѣше спалъ. И мислитѣ му — не отъ вчера, не отъ онзи день — сжщо като нишка отъ чакръкъ, която нито се е скжсвала, нито се е спирала, се занизаха пакъ въ ума му:

„Кои сж тѣзъ, дето сждятъ на хората и редятъ свѣтовнитѣ работи, кой имъ дава тазъ сила, иматъ ли Господъ? Не сж ли родени и тѣ отъ майка и нѣма ли да умратъ, като всич-